

Zondag, maandag en dinsdag 17, 18, 19 februari 1918.

Sedert drie nachten geweldige bebomming van de stad. Het station van St. Pieters is vooral het mikpunt der aanvallers. Den tweeden avond begon het juist op slag van negen uur. Het eindigde met onderbrekingen op vijf minuten voor één. Wonderbaar en gruwzaam heerlijk was het lichtspel aan het zwerk: onophoudend vlogen boven 't station starren van eerste grootte in reeksen van vier, zes, zeven of meer schuin naar omhoog, enkelen in een ontelbare starrenslinging met slangvormige kronkels...

Ge hebt goed verzekeren: "Ik kan er tegen, het laat mij koel," neen, neen, als het luchttempeest tot een dergelijk stadium stijgt, moeten de sterkste zenuwen geschokt worden, moet de stevigste wilskracht onderdoen. Bij elken knetterenden, in rommeling wegdonderenden slag, die als een aardbeving de muren te schudden schijnt en den plankenvloer doet trillen, schrikt ge onwillekeurig op en roept uit: "Nu moet alles er aan!"

Den dinsdag kwam vroeg het bericht: veel inderdaad erg beschadigd in den omtrek van het station, talrijke dooden, soldaten met verlof vertrekkend of terugkeerend, een vormlooze hoop van rompen en ledematen; kleinere tasjes, vaal als de weggeworpen afval in een slagersloods; een koetsier heel vermorzeld, stukken ven schedels gevonden op het plein; een jarretelle met de helft van een kous er aan; rafels van een vrouwenrok; een lip met een stuk snorbaard; vlakken nog vochtig bloed en een lange streep gedroogd bloed van een getroffen huurrijtuigpaard, dat nog een eind wegdraafde met de vier pooten omhoog liggend, en al de ruiten van het stationsgebouw en van vele omstaande huizen klein verbrijzeld.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)